

PROLOG

ALLE MENNESKER kan købes for penge. Og dem, der ikke kan købes for penge, har bare en anden pris.

Kevin Loves blik gled rutinemæssigt rundt i hotellets art deco-lobby. Receptionen var i fuld gang, og en summen af stemmer rejste sig fra forsamlingen. Lydniveauet var steget markant, efterhånden som den professionelle snak gled over i almindelig networking. Mændene var uden undtagelse iført diskret nålestribede jakkesæt og udstrålede magt og indflydelse, mens de lidt færre kvinder var tilladt større variation, fra det takkeligt forretningsmæssige til mere udfordrende outfits. Et kort øjeblik blev hans opmærksomhed fanget af en kvinde i en cognacfarvet skindnedderdel, der var så kort, at man kunne tro, hun var en betalt ledsager. Men det ville være en alvorlig fejl. Hun var en af dem, han personligt havde sørget for blev inviteret med. Hun havde været placeret helt i toppen af Africom, siden Bush-administrationen etablerede U.S. Africa Command, og hun havde formået at blive siddende selv efter præsidentskiftet. Hun var med andre ord en af dem, der for alvor kunne skyde gang i forretningen, hvis det hele gik som forventet.

I det samme vendte hun sig halvt og nikkede nærmest umærkeligt mod ham med et blik, som om han hele tiden havde stirret på hendes røv, og hun udmærket var klar over det. Han sendte hende et medvidende smil og fortsatte så med at scanne lokalet, da hun vendte tilbage til den samtale med to repræsentanter for våbenfirmaet Argos, hun havde været engageret i.

Den konstante årvågenhed var en af Kevins Loves vaner fra ungdommen, som var svær at lægge fra sig. De havde fået banket det ind i hovederne, dengang under SAS-træningen, hvor selv han til en begyndelse havde været tæt på at knække. Og senere var det kommet helt af sig selv i løbet af hans mange år som lejesoldat. Det gjaldt om altid at være på vagt. Den, som har overblikket, har også fordelene. Og den, som har fordelene, bliver vinderen i det spil, hvor en andenplads er lig døden. Men her var der intet at frygte, her var han på hjemmebane.

– Det blev kaldt New Yorks svar på Det Hvide Hus, altså dengang under Kennedy.

Kevin Love drejede hovedet en anelse mod manden ved siden af sig. Det irriterede ham at blive afbrudt i sine tanker, specielt af en der ikke havde andet at byde på end slidte anekdoter om hotellet, blot for at sleske sig ind på aftenens vært. Men networking var trods alt en af grundene til, at Kevin Love havde arrangeret receptionen, og manden var en tidligere overordnet civil embedsmand fra Pentagon, der var gået videre i FN-systemet og nu havde ansvaret for et af de tungere af Afrika-kontorerne. Så Kevin Love lod en solbrun hånd køre igennem det korte, grå hår og nikkede opmuntrende til manden om at fortsætte.

– De siger, at Marilyn Monroe besøgte ham her på hotellet. Der skulle være et hemmeligt net af tunneller, så præsidenten kunne få besøg af sine skiftende elskerinder.

– Jeg har hørt historien, men jeg tror ikke på den, det må være en myte. Kennedys lejlighed lå på 34. etage. Min ligger lige under den. Jeg har udfrittet personalet i årevis, og ingen kender noget til en hemmelig indgang. Det kan godt være, at de er diskretionen selv, men jeg plejer ikke at have problemer med at overtale folk.

Kevin Love smilede bredt til manden og noterede sig ikke uden tilfredshed, at hans svar alligevel havde overrasket.

– Kom og besøg mig en dag, så skal jeg vise dig Kennedys suite. Så kan vi også diskutere fælles problemer, vi er trods alt ikke de eneste, der interesserer os for Africoms fremtid. Så vidt jeg ved, har det såvel præsidentens som Ban Ki-moons fulde bevågenhed.

Med de ord efterlod han manden ved den forgyldte skænk i den ene side af lobbyen og skridtede over mod en tjener for at give denne besked om at hente mere champagne. Hvis Kevin Love på nogen måde lod sig mærke med omgivelsernes glamourøse skær, så var det ikke noget, han gav udtryk for. Carlyle Hotel var et af de mest mondæne i New York med sin beliggenhed på Upper East Side omgivet af gallerier, eksklusive butikker og kun en blok fra Central Park. John F. Kennedy havde spist sin sidste morgenmad her, Woody Allen spillede med sit jazzorkester hver onsdag, og en hærskaar af andre mere eller mindre ligegyldige kendisser havde i tidens løb haft deres faste gang på hotellet. Ikke mindst fordi det gik for at være diskret. "Hemmelighedernes palads," havde New York Times engang kaldt det, og det passede Kevin Love perfekt. Han havde nu i snart ti år brugt sin lejlighed på 33. etage som base, når han var i byen for at passe sine forretninger. Der var noget appellerende over at styre lukrative våbenhandler med mere eller mindre ustabile diktaturer fra værelser, hvis elegante brokadevægtæpper udsendte en sødlig parfume, som var det stadig 1930'erne, og ingen kunne forestille sig, at byens førende society-baller for debutanter løb af stablen andre steder end her. Ikke at Kevin Love var vokset op i den slags luksus selv. Vejen fra barndomshjemmet i en beskidt arbejderforstad til Manchester var mildt sagt lang. I virkeligheden var det i mere end én forstand en anden verden, og selv om han foragtede det selvsmagende hos andre, var den klasserejse, han selv havde foretaget, en ikke ringe kilde til stolthed hos ham.

Ud af øjenkrogen registrerede han, at en af hotellets overtjenere diskret signalerede til ham. Han nikkede høfligt til to velklædte mænd fra en af de afrikanske repræsentationer, mens han banede sig vej igennem lokalet for at modtage beskeden om, at der var telefon til ham.

– Er du sikker?

Tjeneren nikkede.

– Der blev spurgt efter Kevin Love. Det blev understreget, at det var vigtigt.

Han tøvede kun et øjeblik, så fulgte han med tjeneren ud mod receptionen. Han fiskede sin PalmPilot frem, mens de gik gennem den gyldne midtergang, og tjekkede sine opkald. Under receptionen var den sat til lydløs, og der var registreret to opkald fra et ukendt nummer for henholdsvis tre og seks minutter siden. Han blev vist hen til en fastnettelefon, hvor en anden tjener holdt røret frem mod ham. Han tog imod det og satte sig så i en stol og ventede, til begge tjenere igen var forsvundet. Så holdt han røret op for munden og sagde sit navn.

Selvfølgelig var Kevin Love ikke hans rigtige navn. Han havde pas lydende på mindst ti forskellige identiteter, og hver eneste af dem fuldstændig legitim. Men Love var det navn, han bedst kunne lide. Han brugte det som regel ved mere officielle anledninger, og det var efterhånden også det navn, han identificerede sig mest med. I sjældne anfald af sentimentalitet kunne han ligefrem blive helt rørt over, at det faktisk var hans mors maiden name, han havde antaget som dæknavn. Ikke at hun nogensinde havde været specielt jomfruelig. I sine mere braldrende øjeblikke var han ikke flov over at meddele en forsamling, at hun havde været en feltmadras, der knap nok anede, hvem hans far var. Helt sandt var det ikke. Selv om han hele barndommen havde ønsket det anderledes, så var der næppe tvivl om, at den nedslidte minearbejder, moren havde været gift med i tyve år – uden at overveje, at skæbnen kunne have været anderledes – faktisk var hans kødelige far. Ikke desto mindre var hans mor nu engang hans mor, og selv om anonymitet og usporlighed havde højeste prioritet i hans branche, ville ingen kunne forbinde ham med det navn, moren havde båret engang i et andet liv.

– Jeg tillader mig at gå ud fra, at det er yderst vigtigt, siden du ringer på dette nummer.

Der gik et øjeblik, før personen i den anden ende svarede. Kevin Love kunne ikke afgøre, om det var overraskelse eller blot den store afstand, der fik det til at lyde sådan. Så identificerede den anden sig som leder af den danske afdeling af en MC-klub, som Kevin Love lejlighedsvis samarbejdede med.

– For jeres egen skyld håber jeg, at det ikke igen drejer sig om, at I ikke kan betale. Jeg behøver næppe erindre om, hvad der skete sidst.

Der blev igen tavst i den anden ende af røret. Men denne gang kunne Kevin Love med tilfredshed konstatere, at det ikke skyldtes atmosfæriske forstyrrelser.

– Spyt så ud med det.

– Slap af, du vil vel have besked så hurtigt som muligt, ikke? Jeg kender en i politiet. Han siger, de har fundet et lig i en skov ikke langt fra København. Han har ligget der i måske to år. De aner ikke, hvem han er. “Mellemøstlig oprindelse,” siger de. Iraker, måske.

– Og hvorfor skulle det angå mig?

Den anden tøvede igen, men denne gang så kort, at man nemt kunne overheøre det.

– O.k., de ved ikke, hvem liget er. Men der lå noget ved den døde. En genstand, som jeg tror vil interessere dig.

Han forklarede yderligere, og Kevin Love tænkte sig om et øjeblik, så nikkede han kort for sig selv og lagde røret på uden at sige farvel. Han blev nødt til at ændre planer. Han tog igen sin PalmPilot op og skrev en kortfattet besked: “Job i København hurtigst muligt. Data om mål følger. Penge på konto i Cayman Islands efter sædvanlig takst. Dobbelt op som bonus for kort varsel.” Derefter krypterede han beskeden med et simpelt kodeprogram, han havde fået fra en fransk kontakt, og sendte den af sted som mail til en konto oprettet til samme formål. Senest i aften ville beskeden nå sit mål, og så ville problemerne i Danmark være fortid om et par dage.

Derefter ringede han til sin personlige assistent. Denne gang var beskeden lige så kortfattet.

– Der bliver en mindre ændring af planerne. Jeg tager over København, inden jeg skal videre til Nice. Sørg for at få ændret billetterne.

Heller ikke nu ventede han på svar, men lod sin PalmPilot glide nede i lommen igen. Så meget besvær for så lidt. Og det

værste var, at det sådan set var hans egen fejl. Noget tydede på, at han ikke havde været grundig nok, da han lod den anden overtage den danske forretning. Det var en taktisk fejl, at han ikke havde gjort noget ved sagen dengang, og derfor måtte han til selv at tage affære nu. Ikke at det var noget større problem, men det krævede en ændring i planerne, og den slags hadede han. Det gjaldt om at lukke alle huller og eliminere alle problemer.

Han rejste sig fra den tunge læderstol og begyndte at gå tilbage mod lobbyen igen. På vejen standsede han op foran et af de store spejle. Han kastede et hurtigt blik på sig selv. Han var klædt som de øvrige mænd ude i lobbyen i ulasteligt jakkesæt, H. Huntsman & Sons, skræddersyet direkte fra Savile Row, som de andre i klædeskabet oppe i lejligheden. Han var muskuløs og fyldte jakkesættet godt ud, men uden at det virkede kunstigt som hos nogle af de lidt for smarte unge forretningsmænd, han indimellem lavede gode handler med – indtil de blev for smarte og igen forsvandt ud i den intethed, hvorfra de var kommet. Kun det stålgrå hår – det blev gråt, allerede inden han fyldte 40, ligesom han huskede det fra sin far – kunne give mindelser om hans militære baggrund. Det var klippet en anelse kortere end den autoriserede frisure for forretningsmænd, men de fleste gik ud fra, at der var tale om et desperat forsøg på at skjule en begyndende skaldethed og ikke et levn fra et halvt liv som lejesoldat rundt omkring i verden.

Så rystede Kevin Love på hovedet og fortsatte tilbage mod lobbyen. På sin vis var det måske meget passende, at han var ved at afvikle nogle af de gamle forretninger. Der var ikke længere meget at hente i Irak og Afghanistan. Det var Afrika, der var den nye jagtmark. Det var her, der for alvor kunne gøres gode handler. Ikke mindst efter at Africom for alvor var kommet på benene. Hovedformålet var, at det amerikanske militær i det sædvanlige samarbejde med private sikkerhedsfirmaer skulle øge stabiliteten i de afrikanske lande. Dels med det formål at sikre sig, at al-Qaeda og andre terrororganisationer ikke fik et nyt brohoved for deres aktiviteter, dels for at beskytte vestlige olieinteresser på

det afrikanske kontinent. Men som noget helt nyt var den militære mission tæt forbundet med et udviklings- og nødhjælpsprogram, og det var her, Kevin Love så de store muligheder for at lave gode forretninger. Efter hans vurdering kunne Afrika blive større end noget andet sted, hvor han havde skummet fløden af årtiers diktatur, korrump nødhjælp og militær intervention. Det var derfor, han og en håndfuld stråmænd havde arrangeret aftenens reception for et håndplukket udvalg af repræsentanter for statslige organisationer, ngo'er, FN-ansatte, officerer, ambassadører, kendisser og den sædvanlige flok hyæner for at skabe grobund for et privat alternativ til den officielle International Peace Operations Association. Her kunne mere og ikke mindst mindre officielle kontakter skabes, og hvis det ikke kom Afrika til gavn, så kom det i hvert fald dem selv til gavn, og dermed i sidste ende Kevin Love.

– Er der noget galt? Du ser bekymret ud.

Kevin Love genkendte ikke umiddelbart manden i det sorte jakkesæt, der var gledet op på siden af ham, men den glatte stemme lugtede langt væk af underordnet karrierediplomat. Uden at vende sig om mod manden svarede Kevin Love:

– Der er noget råddent i Danmark.

Den anden vendte sig helt om mod ham og smilede forbløffet.

– Shakespeare?

– Interesserer mig ikke, svarede han.

Men så smilede han imødekommende til manden og førte ham med sig tilbage ind mod den snakkende menneskemængde i lobbyen. Der var kontakter, der skulle skabes, mennesker der skulle købes, forretninger der skulle etableres. Der var endnu nogle dage til, at der i København ventede en forretning, der skulle have været afsluttet for længst, og en mand der skulle likvideres.

Søndag 4. juli

ALLEREDE EFTER ROSKILDE røg de ind i kø på motorvejen. De var ikke nået længere end afkørslen til Svogerslev, og nu bevægede de sig stort set ikke fremad. Efter et par utålmodige opbremsninger holdt de helt stille, og Linnea Kirkegaard så ærgerligt op fra sin BlackBerry. Det var umuligt at overskue, hvor langt køen strakte sig. Betjenten ved Fordens rat kiggede undskyldende over på hende, som var det hans skyld, at der var kø på Holbækmotorvejen midt i skolernes sommerferie.

– Jeg troede ikke, at det var så slemt om søndagen.

– Kan vi ikke tage en genvej?

Linnea havde allerede grebet ud efter GPS'en for at søge alternative ruter, men betjenten rystede på hovedet. Han pegede ind til højre, hvor afkørslen mod Roskilde var lige så proppet med biler, der heller ikke bevægede sig ud af flækken.

– Det kan være det samme. Landevejen er for lille, og de har været ved at udbygge motorvejen i flere år. Det er et helvede at komme til Nykøbing Sjælland. Godt man ikke har råd til et sommerhus nordpå.

Linnea nikkede resigneret. Hun lod GPS være GPS og rullede i stedet sit vindue ned. Nu kunne de i det mindste få lidt luft ind i bilen i stedet for at blive stegt af eftermiddagssolen. Politibetjenten hed Boserup, og andet vidste hun ikke om ham. Hun havde ikke mødt ham, før han hentede hende inde ved Panum. Ingen kunne komme videre på gerningsstedet, før hun havde været der, og lige nu så det ikke ud til at blive foreløbig. Hun

havde endnu en gang taget weekendvagten på Retsmedicinsk Institut, og hun var blevet varslet lige præcis nitten minutter inden, Boserup tålmodigt havde indfundet sig på parkeringspladsen ved Fælledvej. Det var en vicepolitikommissær fra rejseholdet, der i første omgang kortfattet havde ringet til hende oppe på Retsantropologisk Enhed for at meddele, at der var fundet et lig et sted i Vestsjælland. Meget mere vidste han ikke eller ville ikke sige. Hun kendte ham ikke, men det var tydeligt, at han kendte hende.

– Vi har en mand på vej for at hente dig, havde han sagt i telefonen. – Vær klar om tyve minutter.

Linnea havde rynket brynene.

– Det her er ikke en take away-butik. Jeg er den eneste på vagt i dag, og hvorfor får I ikke bare den døde kørt ind med knogleekspressen? Det er standardprocedure, så vidt jeg ved.

Hun var muligvis kommet til at lyde lidt skarp i stemmen, men udsigten til at fare af sted til et provinshul mindre end to timer, før hendes vagt ellers ville være slut, var ikke den mest tillokkende. Hun havde lige præcis nået at regne med, at den usædvanligt fredelige sommersøndag for en gangs skyld ville kunne bruges til at få lavet nogle rapporter færdige og få ryddet op i indbakken, der trods almindelig stilstand hen over sommeren ikke desto mindre bugnede med arbejdsopgaver, der alle sammen hastede. Hun havde godt nok på fornemmelsen, at rekvirenterne alle var gået på ferie, og at de hastende resultater, hun mailede af sted eller lagde beskeder om på telefonsvarere rundt omkring, blot ventede på, at den tiltænkte skulle vende udhvilet og solbrændt tilbage efter to uger i sommerlandet. Enten forårsagede hedeølgen mere vold og flere drab end sædvanligt – hvad der formodentlig var tilfældet, men hun kendte ikke de danske statistikker for området – eller også benyttede nogle af instituttets fastansatte lejligheden til at få læsset mest muligt over på hende i hendes egenskab af vikar, hvad der helt sikkert var tilfældet. Den kollegiale solidaritet gjaldt sjældent løsarbejdere som hende, hvor højt kvalificeret hun så end var.

– Glemte jeg at sige det? havde vicepolitikommissæren sagt. – Der er ikke noget kød på kroppen, så vidt jeg har forstået. Den døde skal pilles op fra jorden og det hele. Er det ikke dit speciale? Hvad er det, de kalder dig, skeletkvinden?

Det havde hun ikke værdiget et svar, men spurgte i stedet til de nærmere omstændigheder.

– Jeg ved som sagt ikke mere, jeg er selv på vej af sted nu. Vi er lige blevet rekvireret. Men det var det lokale politi, der fandt den døde, så lidt nytte gør de da.

– Hvad skal det sige?

Denne gang var det ham, der ikke svarede.

Køen på motorvejen fortsatte, så langt øjet rakte, og Linnea blev pludselig mindet om en anden varm dag, som hun aldrig ville glemme for stanken af død og den overvældende følelse af rædsel og afmagt, den havde sat hende i.

Måske dukkede erindringen op nu, fordi det på sin vis var der, det hele var begyndt. Der, den lange rejse, der nu havde ført hende til Danmark, var blevet indledt. Der var ikke gået mere end en måned efter katastrofen, som det stadig var umuligt rigtigt at fatte omfanget af, før Linnea indfandt sig på New Yorks Office of Chief Medical Examiner på 1st Avenue tæt på East River. Hun havde kun været i gang med sin ph.d. i et halvt år på det tidspunkt, da hun greb chancen for at hjælpe med til det overvældende identifikationsarbejde på Ground Zero. Som alle andre havde hun haft en følelse af et før og et efter, allerede da hun sad fastklinet til fjernsynsskærmen den 11. september 2001, og hun kunne ikke forestille sig noget mere tilfredsstillende end at bruge sin uddannelse netop dér. Bringe sin viden og erfaring i anvendelse i katastrofens epicenter.

Da hun ankom, så tomten ved World Trade Center ud, som om det kun var få øjeblikke siden, de fatale fly havde smadret ind i tårnene og bragt døden med sig. Der steg stadig røg op fra ruinerne, og de store stålbjælker stak forrevne og anklagende op fra månelandskabet. Der var fundet over 6.000 ligdele i ruinerne,

og overalt omkring hende arbejdede retsmedicinere, patologer og antropologer ved borde og i telte for at identificere så mange som muligt. De første par dage gav hende som forventet følelsen af at kunne bidrage med noget. At der midt i katastrofen var en mening med det hele, fordi hun kunne gøre noget aktivt. Men det tog ikke mere end et par dage, før omfanget af rædslen sled på hende.

Næsten ingen døde var direkte genkendelige. Ligene var brændt op, sprængt i småstykker eller mutileret hinsides det forståelige. Helt oppe i tårnene, hvor flyene havde ramt, havde man beregnet temperaturen til omkring 1.000 grader, mere end der anvendes til kremering. Der var tusinder og atter tusinder af døde, og det blev sværere og sværere for hende at fatte, hvad meningen kunne være med det hele. Der, i en pause stående foran et af Frelsens Hærs telte på East 30th Street, med en kop kaffe i den ene hånd og sin ansigtsmaske i den anden, var det gået op for hende, at hun ikke bare kunne vende tilbage til universitetet og lærebøgerne. Hun måtte ud i den virkelige verden.

Døden, håbløsheden, rædslen, var blevet en del af hende nu.

LINNEA HEV SIN BLACKBERRY frem og ringede op. Hun havde brug for at ryste de dystre tanker af sig og skubbede bilens make up-spejl ned. Mens hun ventede på at komme igennem, kastede hun et kritisk blik på sig selv. Det plejede at være en effektiv distraktion.

Solen havde allerede bleget hendes hår en del. Det var normalt mørkebrunt med et rødt skær, men nu dominerede de lyse toner, hvad hun egentlig meget godt kunne lide. Til gengæld trængte hun snart til at blive klippet. Hun havde som regel en korthårsfrisur, fordi det var mest praktisk, selv om hun en gang imellem godt kunne tage sig i at ønske sig langt, feminint hår som i gamle dage.

Endelig fik hun forbindelse.

– Jeg skulle tale med forundersøgelseslederen. Hvis han er nået frem.

– Det er Bodilsen. Men han har ikke tid. Hundene er lige kommet, så han har rimelig travlt.

Politibetjenten lød stakåndet, som havde han løbet for at nå telefonen.

– Kan du ikke briefe mig i stedet, så jeg kan komme i gang med mit arbejde, så snart jeg ankommer?

– Jeg ved ikke, hvor meget jeg kan hjælpe, men liget ligger ikke så langt fra et øde hus. Ejeren af stedet købte ejendommen for tyve år siden for at få de tilhørende marker. Jeg tror ikke, der har boet nogen siden da. Jeg snakkede med ham for lidt siden.

Han skulle bare presses lidt, så indrømmede han, at alle ved, at det her er et mødested for lyssky elementer. Det er åbenbart her, de lokale politifolk først leder efter stjålne biler og andre tyvekoster. Her er jo godt øde. Der har helt sikkert også været nogen for nylig, for ud over tøj har vi også fundet mad. Nå ja, og så et par pornoblade.

Linnea smilede til sig selv i spejlet.

– Altså kun det allermost nødvendige, sagde hun. – Men jeg tænkte nu mere på, om afspærringen er på plads, så det hele ikke er kontamineret, inden jeg kan komme i gang med at grave.

Betjenten klukkede i røret.

– Nu forstår jeg, hvad Bodilsen snakkede om. Da han hørte, at du skulle tilkaldes, sagde han: “Nu kunne vi sådan set godt opklare sager selv, inden der blev tilkaldt eksperter fra USA.”

Linnea grinede over betjentens parodi på overdrevent københavnsk. Hun kunne se, at Boserup omme bag rattet var ved at dø af nysgerrighed over de brudstykker, han fik fat i af samtalen. Tilsyneladende var hendes ry rejst i forvejen.

– Så går jeg ud fra, at han allerede har tjekket, om det er selvmord? Jeg går ud fra, at han ved, hvad man som det første skal se efter, når man opdager et lig i en skov.

– Liget er blevet begravet, siger Bodilsen. Du havde vel ikke forestillet dig, at din selvmorder har dækket sig selv til? Mon ikke der er tale om drab.

Linnea sukkede i telefonen.

– Og Bodilsen ved altså med sikkerhed, at det ikke er en tilfældig forbipasserende, der af en grund, som vi endnu ikke kender, har dækket den døde til? Kan han afvise det allerede nu?

Der blev tavst i den anden ende, og Linnea benyttede lejligheden til at takke betjenten for hans hjælp og bede ham give besked til Bodilsen om, at hun gerne ville ringes op meget snart. Derefter afsluttede hun samtalen. Det var altid både fristende og underholdende at drille provinsbetjente, men det var trods alt ikke staklens skyld, hvis hans chef var et fjols. Efter at have

stirret ud ad vinduet og nydt den stille brise et øjeblik, vendte Linnea tilbage til BlackBerryen for at sende en mail.

Så klappede hun spejlet op igen og opdagede, at Boserup stadig sneg sig til at se på hende.

– Du tænker på det med selvmordet?

Han nikkede.

– Det er ret simpelt. Kig op for at se, om der skulle være rester af et reb. Og kig ned for at se, om der skulle ligge et pilleglas eller en pistol. Der forsvinder tusindvis af mennesker hvert år. Mange begår selvmord. Det mest almindelige, hvis du finder et lig i en skov, vil være et selvmord. Og der kan være alle mulige grunde til, at det ved første øjekast ikke ser sådan ud. Rebet er for længst rådnet væk. Nogen har samlet våbnet op, men ikke rapporteret fundet af den døde. Skovens dyr og tidens gang har fjernet alle spor. Tingene er ikke altid, som de ser ud.

*

Så snart Jonas var nede ad havegangen og uden for synsvidde, faldede hans smil. Minderne havde overvældet ham midt under mødet, og det føltes som en kraftanstrengelse at afslutte forretningen uden at afsløre, hvad der foregik inden i ham.

Han satte sig tungt ind i Volvoen og drejede nøglen om i låsen, mens han anstrengte sig for at få styr på sit åndedræt. Han talte sig selv ned, da han automatisk satte bilen i gear og løsnede håndbremsen. Overvejede at tænde for radioen for at få sine tanker afledt, men lod så bilen trille roligt af sted. Så gearede han op, men kørte ikke længere end til den næste villavej. Lige nu havde han mest af alt brug for fred og ro, og Skodsborg en søndag betød højst risikoen for at møde en hushjælp eller en nanny af internationalt tilsnit.

Så trak han i håndbremsen og slukkede endelig bilen helt. Jonas kiggede op og mødte sit eget forskræmte blik i bakspejlet. Det var underligt nok det eneste, der afslørede hans tilstand. Det korte, mørkeblonde hår sad som det skulle, og jakken skjulte de

svedpletter, han kunne mærke havde bredt sig under armene. Men så snart han lukkede øjnene, kom det hele tilbage:

Den store drengs skrig fyldte rummet og gjorde sammen med heden og den gennemtrængende stank af sved, opkast og blod barakken uudholdelig at befinde sig i. Temperaturen havde efter middag sneget sig op på 49 grader, og larmen fra et hold af Camp Danevangs soldater, der i bar mave og med hundetegn om halsen havde improviseret en beach volley-turnering midt i lejren, trængte dæmpet ind til dem. Herinde var krigen tæt på. De var ved at gå over grænsen, men de kunne ikke stoppe nu. Den irakiske tolk mente, de var lige ved at have ham, og da Jonas for over en time siden diskret havde antydnet, at det var ved at være nok, havde svaret været tydeligt:

– Hvis liv er det lige, der er vigtigst her?

Det blik, Overbye lod følge med sin hvæsen, sagde mere end det. Som næstkommanderende skulle Jonas ikke vove at betvivle sin kaptajns autoritet. Og slet ikke over for to underordnede, som lige nu mest af alt havde brug for at vide, at det var for nationens skyld, at de holdt en sønderbanket syttenårig knægts hoved oppe, så deres kaptajn kunne spytte ham i ansigtet.

Jonas rettede ryggen ved reprimanden og undrede sig endnu en gang over, hvor let det egentlig faldt ham at tage imod ordrer. Det var selvfølgelig også derfor, han befandt sig så godt i hæren og vel altid havde gjort det. Men selv om han med det samme havde følt sig godt tilpas, da han for snart ti år siden trådte ind på Livgardens kaserne og for første gang fornemmede den disciplin og struktur, der herskede der, havde han nu ikke haft fantasi til at forestille sig, at militæret skulle blive hans karriere. Det, der med Lex' ord "skulle løfte ham ud af almindeligheden". Han kom uvilkårligt til at smile ved tanken om hendes storladne ordvalg. Hun havde aldrig været bange for store ord, hans Lex, og hendes proklamationer var ofte selvopfyldende, som om den vilje, hun lagde i dem, var kraftfuld nok til at få tingene til at ske. I hvert fald når det gjaldt ham selv, måtte han nok erkende.

Tilbage i rekruttiden havde han for første gang i mange år sluppet

af uden at skulle bekymre sig om de skjulte koder og hierarkier, som havde taget en stor del af hans energi i både folkeskolen og gymnasiet. I en forstadsghetto gjorde en intelligent dreng klogt i ikke at skilte for meget med sine talenter, havde han hurtigt lært, og han brugte i stedet sin begavelse til at balancere og tilpasse sig alle de herskende grupperinger i skolen, på gaden og i klubben. Militæret var selvfølgelig tykt af hierarki, men det var så befriende udtalt, at han ikke skulle andet end at finde sin plads i geleddet. Jonas vidste, hvem der bestemte over hvem, og fik hver dag at vide, hvad der blev forventet af ham. Alligevel havde han dengang ikke reelt overvejet at vende tilbage, efter at værnepligten var overstået. Det havde bare været et tiltrængt pusterum, men ikke et sted, hvor han kunne se sig selv nå de højder, han stærkt fornemmede, han var skabt til. Men det var en af de mange ting, Lex fik lavet om på.

Den lokale tolk fortsatte i en rivende fart med at oversætte kaptajnens trusler og beskyldninger, og Jonas noterede sig, at tolken virkede ualmindeligt dedikeret. Hans tonefald var mindst lige så truende som Overbyes, og hans tolkninger oftest en god del længere end oplægget. Det slog pludselig Jonas, hvor meget magt sådan en mand kunne have i en verden, hvor angsten og paranoiaen voksede for hvert selvmordsangreb og hver vejsidebombe, tropperne var ude for.

Det var ikke længere siden end i sidste uge, at en dansk soldat var blevet dræbt og yderligere én såret af en vejsidebombe. De flagede ikke længere på halv i Camp Danevang, men alle var stadig mærket af situationen. Soldaterne havde været ude for at beskytte civile fra det danske Udenrigsministerium, der var udstationerede i Basra for at hjælpe med landets genopbygning. Efter angrebet var alle civile danskere blevet flyttet til lejren på Shaibah Logistics Base, og hjemme fra Danmark havde de hørt forsvarsministeren på tv udtale, at det havde været "endnu en lortedag" i Irak.

Stemningen i lejren ved Basra var på kogepunktet, så da tolken kom med friske oplysninger om, at en gruppe unge irakiske mænd var blevet set med en større mængde sprængstof, var der ikke mangel på frivillige til at køre ud og hente dem ind. Efter en tre timers køretur fandt de kun en dreng og intet sprængstof, og derfor dette uendeligt

lange forhør, som mest af alt syntes at foregå mellem tolken og drengen.

Nu skreg drengen igen. Jonas vendte hovedet bort og forsøgte at holde kvalmen nede. Så blev der stille. Alt for stille, indtil Overbye begyndte at give knappe kommandoer.

– Neergaard, du følger tolken ud. Ham har vi ikke brug for længere. Så bliver du udenfor, til jeg giver besked. Ingen kommer ind, er du med?

Jonas så kort over mod drengen, inden han ledte tolken ud af rummet. Han lå stille på siden med ryggen til og ansigtet skjult.

Så smækkede Overbye døren i efter dem, og de var ude i det blændende lys midt i lejren. Enkelte soldater stod og forsøgte at bade i strålen fra en vandflaske efter deres turnering, og det var ikke til at forstå, at alting kunne fortsætte, som om intet var hændt. Før Jonas' øjne helt havde vænnet sig til lyset, var tolken allerede på vej væk. Så vendte han sig alligevel om, smilede koldt og klappede Jonas på skulderen.

– Be seeing you, my man. Always happy to oblige.

Derefter skræede han over vejen og sluttede sig til en gruppe andre lokale, der var ved at sælge forsyninger til lejrens messeansvarlige. Han vendte sig kort om og mødte igen Jonas' blik, stadig med et lille smil. Så gjorde han V-tegnet og spyttede på jorden.

Jonas støttede sig mod muren og kastede morgenmaden op.

EFTER TYVE MINUTTER kunne Boserup endelig slippe koblingen, men de nåede ikke andet end lige at komme op i fart, før han igen måtte bremse ned. De holdt ikke decideret stille, men de bevægede sig så langsomt fremad, at skiltene med fartbegrænsningen nærmest virkede paradiske.

– Vi er nok fremme om en times tid.

– I det her tempo?

Han nikkede. Linnea kunne se, at han blev ved med at kaste stjålne blikke på hende. Hun var ikke forfængelig nok til at tro, at det var hendes solbrunede ben, der fik ham til at glo i hendes retning hvert andet øjeblik. Det var snarere det eksotiske i at være chauffør for hende. Han havde selvfølgelig hørt om hende, og hvis hun ikke tog meget fejl, var han både nysgerrig og impone-ret, eller også ville han bare gerne have en god historie at fortælle videre, når han kom tilbage på stationen. Så tog han sig sammen og sprang ud i det:

– Hvorfor blev du egentlig retsmediciner?

– Hvorfor? gentog hun uden at se op fra sin BlackBerry.

Hun kunne have svoret på, at hun ud af øjenkrogen så ham blive rød i hovedet, men hun lod nådigt være med at kigge direkte på ham.

– Nu er det jo egentlig ikke retsmediciner, jeg er. Men du mener som pige, eller hvad?

Denne gang vendte hun hovedet og så direkte på ham, og selv om han gjorde sit bedste for at koncentrere sig om kørslen og

vejen foran ham, nu hvor køen endelig var ved at blive opløst, var der ingen tvivl om, at han rødmede. Pludselig så han endnu yngre ud, end hun havde skudt ham til at være. Frisk fra Politiskolen formodentlig.

– Ingen anelse, sagde hun så. – Hvorfor blev du politibetjent? Fordi du legede røvere og soldater som barn?

Han tav, og til hendes forskrækkelse gik det op for hende, at hun formodentlig havde gættet rigtigt. Hendes svar på hans uskyldigt imponerede spørgsmål var vel nærmest en fornærmelse, og hun var ikke utilbøjelig til at skamme sig over det.

Hun drejede hovedet og så ud ad vinduet, mens de nærmede sig de tilladte 110 km i timen. og igen havde fornemmelsen af at befinde sig på en motorvej. Femogtyve kilometer til Nykøbing Sjælland, meddelte et skilt, men så langt skulle de ikke.

Det passede ikke, hvad hun havde svaret Boserup. Hun vidste lige præcis, hvor og hvornår hun havde besluttet sig til at blive retsantropolog. Ikke med de ord og ikke så præcist, hun var trods alt kun tolv år gammel, men ikke desto mindre. Det var, mens hendes far kortvarigt var udstationeret i Paris eller Bruxelles, hun var ikke sikker, men de havde været på weekendtur til Haag. Både hun og hendes mor havde været med, og de havde turistet byen, som ikke havde gjort noget større indtryk på Linnea. Men hendes mor havde som altid slæbt hende med på kunstmuseer.

– Rembrandt, det er verdenskunst. Det har du kun godt af, unge dame.

Inde på Mauritshuis-museet havde moren hurtigt opgivet at holde styr på hende, så Linnea fik lov til at gå rundt for sig selv i det gamle palæ. Hun havde kedet sig og spankuleret fra sal til sal uden at studere billederne, der hang side om side overalt. Et par gange havde hun drillet en af vagterne ved at stille sig lidt for tæt på et billede, men altid uden at ofre lærredet nogen opmærksomhed. Indtil hun fik øje på en gruppe spanske turister, der blev guidet rundt. De var forsamlet foran et billede, og hun gik nysgerrigt hen til dem. Bortset fra at billedet var enormt stort, måske to meter bredt og næsten lige så højt, var det lige så

uinteressant som museets andre billeder. Det forestillede nogle mænd fra gamle dage med hvide præstekraver. Hun forstod ikke meget af guidens forklaringer, og kort efter trissede gruppen videre. Hun ville følge efter dem, men nu kunne hun endelig se billedet ordentligt. Først da gik det op for hende, hvad billedet forestillede. I højre side stod en mand, der som den eneste bar hat. De øvrige mænd på billedet befandt sig alle i venstre side og stirrede i hans retning. Men det var ikke ham, de så på, men derimod det, han var i gang med at foretage sig. Hans venstre hånd var løftet, som var han i gang med at forklare noget, og i den højre holdt han et instrument af en slags, som han havde placeret i indvoldene på det afklædte lig, der lå på et bord foran ham. Linnea mærkede en sær ophidselse, da hun forstod, hvad manden på billedet var i færd med at foretage sig, men så kom hendes mor og hev hende med sig.

Linnea protesterede, hun ville se mere.

– Det er ikke noget for dig. Desuden er det ved at være sent, vi skal nå tilbage til hotellet, inden far kommer.

– Men sagde du ikke, at Rembrandt var en stor kunstner?

– Det er han også, men nu skal vi altså gå.

Da først de var kommet helt hjem, var Linnea selvfølgelig blevet stædig. Hun fornemmede noget fascinerende og dragende ved billedet, og hun kastede sig straks over morens kunstbøger uden at finde, hvad hun søgte. Moren var kun glad for den pludselige kunstinteresse, hendes ellers ligeglade datter nu udviste, og tilsvarende skuffet og forvirret, da Linnea endelig havde fået fat i en bog med det billede, hun så begærligt søgte at genfinde. Moren havde ærgerligt skubbet bogen fra sig, da Linnea begejstret pegede på billedet.

– Det er afskyeligt, havde hun sagt. – Det er da ikke noget, en rigtig pige interesserer sig for.

Og det undrende, næsten æklede blik, moren lige i det sekund havde sendt hende, gjorde at Linnea aldrig mere forsøgte at fortælle, hvad der sådan begejstrede hende ved anatomien eller senere glæden ved at dykke ned i det menneskelige skelet. Hun

forstod godt, at det ikke var normalt. At det ikke var den slags, en pige burde beskæftige sig med.

I dag var hun selvfølgelig godt klar over, at billedet hed “Dr. Nicolaes Tulps anatomiforelæsning”, og at Rembrandt maalede det i 1632. Det forestillede en anatom i Amsterdam, en læge, i færd med at dissekere et lig. Helt præcist liget af en forbryder ved navn Aris Kindt, der var blevet henrettet samme dag for væbnet røveri. Allerede dengang fornemmede Linnea, at selv om billedet var ubehageligt med den døde krop, der var åbnet op, og hvis indre var blotlagt, så var det ikke rigtigt uhyggeligt alligevel. Det var en læge, der gjorde det, og han gjorde det for at blive klogere på, hvordan mennesker ser ud indeni, så han kunne hjælpe andre. For første gang gik det op for hende, at der kunne være noget under overfladen. At menneskets krop gemte på hemmeligheder, der kunne udfindes af den, der havde studeret den nøje.

Linnea var ikke i tvivl om, at det var mødet med dette billede, som var den direkte årsag til, at hun i sin tid var startet på medicinstudiet med henblik på at blive patolog. At hun så ret hurtigt skiftede studie for at specialisere sig i det menneskelige skelet, var egentlig ikke så underligt. Længere ind, tættere på hemmelighederne, kunne man ikke komme. Intet menneskeligt skulle være hende ukendt.

*

Det var næsten et år efter hans hjemsendelse, da Jonas stødte ind i den irakiske tolk. Han havde regnet med aldrig at skulle møde Firaz Khalid igen. At han højst ville være en yderst uvelkommen gæst i hans tilbagevendende mareridt. Ikke desto mindre stod han pludselig der og gav Jonas ikke bare et chok, men en følelse af, at verden var ved at ramle sammen om ørerne på ham.

Det gav ingen mening. Ud af ingenting dukkede han op. Ikke bare på dansk jord, men på Lyngby Hovedgade af alle steder. Byen havde været lørdagstravl og fuld af folk med indkøbsposer og ældre damer med deres små vogne, og Jonas selv var på vej til blomsterhandleren

som endnu en bodshandling over for Lex. Han var uforberedt og forsvarsløs og skabte en større prop i den trissende karavane, da han stoppede op midt i det hele. Han havde genkendt tolken med det samme, da han kom gående imod ham, selv om tøjet og stilen var anderledes. Army-farverne var skiftet ud med et dårligt siddende jakkesæt, som delvis blev dækket af en overdimensioneret og tydeligvis spritny dynevest. Et stort halstørklæde og nogle tykke luffer skærmede ham mod novemberblæsten, og han lignede en blanding af overskudslager og nyrig.

Men det fjæs, der havde plaget Jonas' nætter i mere end et år, var uændret. Kun havde det antaget den samme gustne tone, som kulden og mørket tilfører de fleste, der vover at opholde sig i Danmark i vintermånederne. Firaz lyste op i et stort smil, da han fik øje på ham. Jonas kunne stadig knap nok fatte, at det virkelig var den irakiske tolk, og hans chokerede lammelse gjorde, at han ikke havde nogen chance for at passere ubemærket. Et sekund kneb han øjnene i og håbede på, at det var hans fantasi, der spillede ham et morbidt puds, men han vidste godt, at så nemt slap han ikke.

– Holm, my man. Så lille verden er!

Firaz havde et stort papkrus med kaffe i hånden og rakte det ud mod ham som til en skål, flere meter før de mødtes. Jonas smilede anstrengt, men kunne mærke hjertet hamre i brystet og en sur smag brede sig i munden. De nåede hinanden foran indgangen til BR.

– Firaz, hvad helvede laver du i Danmark?

Jonas tvang sig til at lyde brysk og ligeglad og antage en nonchalant holdning, samtidig med at han gjorde sin store krop så smal som muligt og pressede sig ind mod en rude, så folk kunne passere nogenlunde uhindret forbi. Det skarpe hjørne af en metalkurv med gode tilbud på kalendergaver borede sig ind i højre lår, og han bød smerten velkommen – et tegn på at hans krop ikke var fuldkommen lammet. Firaz syntes ikke at ænse omgivelserne og slet ikke de mange mødre, der ellers ikke prøvede at lægge skjul på deres irritation over, at han og hans enorme dynevest blokerede halvdelen af indgangen til legetøjsbutikken.

Firaz smed sit tomme kaffebæger fra sig og foreslog så Jonas, at de

skulle finde en café og få varmen og catche up. Jonas fortrød med det samme, at han ikke bare sagde nej. Alt i ham skreg, at han skulle se at slippe væk fra denne mand, at bare en halv time sammen med ham kunne sætte gang i alle de følelser, han havde kæmpet i over et år for at kapsle inde. Men han kom alligevel til at tøve så længe, at han ikke troværdigt kunne undslå sig invitationen.

Jonas gav op og lod sig føre med ned ad en sidegade og ind på et konditori. Han registrerede opgivende det paradoksale i at blive ledt rundt i sit nærmiljø af denne fremmede mand, der højst kunne have været i Danmark nogle måneder og for øvrigt hørte en helt anden verden til. Nogle mennesker var bare geniale til at tilpasse sig. Det havde han også selv været engang.

– Hvad går du så og laver, Big Man Holm? Det er slut med militæret, hører jeg?

Jonas bandede indvendigt over at skulle deltage i dette skuespil med Firaz. Selvfølgelig vidste den irakiske tolk alt om, hvad der var sket, siden de sidst havde haft noget med hinanden at gøre. Skandalen var lige præcis stor nok til, at alle havde hørt om den, og Firaz måtte også selv være blevet afhørt et hav af gange i sagen.

Desuden havde tolken i forvejen været den bedst orienterede af alle de irakere, der havde hængt omkring Camp Danevang. Han var der konstant og holdt sig gode venner med de fleste. Først og fremmest fordi han kunne skaffe det meste og forstod at få det meste afsat. Men selv om der dengang gik over en måned, før Jonas og de andre blev sendt hjem i unåde, havde han mærkeligt nok ikke set Firaz siden den dag med drengen. Og det var den dag, der blev ved at hjemsoge Jonas. Ikke bare i tiden lige efter Irak, men også nu da det hele for længst burde have været fortid. Både mentalt og så selvfølgelig rent praktisk – alle hans karriereplaner var gået i vasken på grund af den forbandede dag og alt det der fulgte.

Firaz' smil så pludselig næsten medlidende ud.

– Men sådan en klog fyr som dig, Holm. Du klarer dig altid, gør du ikke? Hvad laver du nu?

Jonas trak på skuldrene.

– Et security-firma sammen med nogle af de andre drenge fra dengang. Du ved, dørmænd, livvagt, den slags. Det er helt o.k. Jeg arbejder sammen med Overbye.

– Overbye.

Firaz gentog navnet på delingens kaptajn og tav så, som var det alt sammen noget, han vidste i forvejen og som passede ham ganske udmærket. Så lænede han sig ind over bordet.

– Men giver det noget? Sådan rigtige penge?

Firaz spurgte ivrigt og lidt for hurtigt, og bagefter havde Jonas fået på fornemmelsen, at hele deres samtale var indstuderet, og at mødet slet ikke havde været tilfældigt. Hvor meget mon tolken vidste? Afskedigelse fra hæren i vanære, helt sikkert. Sikkerhedsjobbet kom nok heller ikke som nogen overraskelse. Men mere end det? Det var kun de allernærmeste, der kendte til de problemer, Jonas havde haft, efter han kom hjem. Angstanfaldene, depressionen, og hvor meget det hele havde slidt på hans forhold til Lex. I Irak havde Firaz været verdensmester i at skaffe oplysninger om alt og alle, og Jonas havde en anelse om, at det ikke kun gjaldt på hjemmebane. Det sprog, Firaz talte, kunne man altid finde nogen, der forstod.

Jonas var sådan set ikke overrasket over at høre, at Firaz var i gang med at skaffe sig asyltilladelse i Danmark. Så vidt han vidste, var der flere hundrede tolke og andre uundværlige lokale fra Irak, der med rette følte sig utrygge, nu soldaterne havde trukket sig ud af landet, og den danske regering måtte modvilligt evakuere de mænd, der havde sat livet på spil ved at fraternisere med besættelsestrop-erne. Jonas tvivlede nu på, at det var frygt, der havde bragt Firaz til Danmark. Færten af en god forretning ville være en langt mere sandsynlig forklaring.

Jonas forsøgte at stramme sig an. Han ville bare have dette møde overstået.

– Hør, Firaz. Det er fint at se dig, men hvad er du ude på? Jeg kan se på dig, at du vil mig noget?

Den anden smilede.

– Det er det, jeg siger. Du er en klog mand, ikke let at narre. O.k., jeg har et forslag til dig, som du får vanvittigt svært ved at sige nej

til. Du er skabt til noget større end at afvise sådan nogen som mig på en bar.

Jonas orkede ikke at protestere mere. Ville bare have manden til at tale færdig, så han pænt, men bestemt kunne sige nej tak og komme væk derfra og ind i sin bil, som af en eller anden grund var det tryggeste sted, han kunne forestille sig lige nu. Men Firaz var ved at rulle sig ud.

– Jeg taler om rigtig store penge, Holm. Ikke de småpenge, I hiver ud af at lave lidt security, men nok til at du kan købe alt, hvad konen peger på. Hus, bil, smykker, pelse, Gucci, Chanel, det hele, mand. Mon ikke det ville sætte skub i kærligheden igen?

Jonas måtte bruge de få kræfter, han havde tilbage, på ikke at rejse sig fra stolen og brække tolkens næse. Hans stemme dirrede.

– Kom nu bare med det, Firaz.

Nu så den anden sig hurtigt rundt i lokalet, rømmede sig og lænede sig så fortroligt over mod Jonas.

– Kan du huske de små ting, jeg handlede med i lejren? Der var mange af jer, der syntes, det var utroligt romantisk at komme hjem til damen med et eller andet ekstra autentisk fra Irak-land. Prøv at forestille dig det marked ganget med et par tusind. Det er en enorm forretning, og det hele er sat op. Jeg har direkte kontakter på stedet, der er styr på fragten, og jeg ved, kunderne er her. Jeg har bare brug for en dansker, og du er den helt rigtige.